

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvie Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. J. M. M.**, zast. Mgr. Ondřejem Zaorálkem, advokátem se sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. OAM-395/ZA-ZA11-K09-PD1-R3-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2025, č. j. 20 Az 14/2023-68, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě označenému v záhlaví. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí, jímž žalovaný stěžovateli neprodloužil doplňkovou ochranu podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Kasační stížnost stěžovatele nemá s ohledem na § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek ze zákona.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl přiznání odkladného účinku. Uvedl, že se sice nejedná o věc správního vyhoštění, ale v důsledku rozhodnutí žalovaného bude nucen vycestovat. Stěžovatel je tedy v obdobném postavení jako adresát rozhodnutí o správním vyhoštění. V těchto případech Nejvyšší správní soud (NSS) judikuje, že hrozící újma je zřejmá již z povahy takového rozhodnutí. Vyhošťovaným cizincům je obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky po dobu soudního řízení. V případě úspěchu ve věci by stěžovateli hrozila až nevratná újma. Zejména by mu vznikla újma spočívající v nemožnosti vystupovat v řízení osobně a realizovat právo na spravedlivý proces. Stěžovatel odkázal na usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 131/2016-24, ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS, a ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Azs 157/2019-29.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze namítl, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou splněné. Stěžovatel totiž dostatečně konkrétně netvrdí a neprokazuje existenci hrozící újmy. K tomu žalovaný odkázal na usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užití přiměřeně. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna tím, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] NSS ustáleně judikuje, že stěžovatel, který žádá o přiznání odkladného účinku, je povinen dostatečně konkrétně a individualizovaně tvrdit, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlit, v čem tato újma spočívá, a uvést její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel obává, by pro něj byl zásadním zásahem.

[6] NSS dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v této věci splněny.

[7] Jediné konkrétní tvrzení o hrozící újmě, které stěžovatel v návrhu předestřel, se týká ztráty možnosti osobní účasti v soudním řízení. V této souvislosti je především nutné zohlednit usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS. Rozšířený senát zde uzavřel, že obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (body 57, 58 a 61 citovaného usnesení). Zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto okolnosti by měly konkrétně plynout z toho, co stěžovatel tvrdí a osvědčí (bod 59 usnesení rozšířeného senátu).

[8] V nynější věci však stěžovatel pouze obecně uvedl, že osobní neúčast v soudním řízení by byla v rozporu s výkonem jeho práva na spravedlivý proces, aniž by vysvětlil, proč jsou v jeho individuálním případě dány důvody pro to, aby možnost osobní účasti v řízení o kasační stížnosti odůvodňovala přiznání odkladného účinku. Judikatura, na kterou stěžovatel odkazoval, se sice týká přiznání odkladného účinku s ohledem na možnost osobní

pokračování

účasti v soudním řízení, časově však předchází již citovanému usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 339/2019-38, tudíž nezohledňuje závěry v něm vyslovené, a není tak přílehlavá.

[9] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neodůvodňuje ve stěžovatelově věci ani samotná nutnost vycestovat z území České republiky. K tomu lze odkázat na bod 58 usnesení č. j. 8 Azs 339/2019-38, v němž rozšířený senát zdůraznil, že zákonodárce v určitých typech věcí odkladný účinek ze zákona cizincům přiznal, v jiných naopak nepřiznal. Soudním výkladem nelze nastavit podmínky přiznání odkladného účinku tak, že je v podstatě splní každý cizinec, jemuž hrozí povinnost opustit území státu. Rozšířený senát se v této otázce ztotožnil se závěry vyslovenými v bodě 7 usnesení NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32. Podle něj by takový přístup vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky. Tím by byla popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem směřujícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona.

[10] Nad rámec nutnosti vycestovat stěžovatel žádá další tvrzení o hrozící újmě neuvedl (srov. opačně např. navrhovatele ve stěžovatelem citovaném usnesení č. j. 5 As 73/2011-100, který odkázal na svou rodinnou situaci, včetně těhotenství své manželky a péče o děti). Stěžovatel nezdůvodnil, proč by právě v jeho případě nemělo být aplikováno pravidlo podle § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu o tom, že jeho kasační stížnost odkladný účinek nemá; neunesl tedy břemeno tvrzení. Jak NSS v minulosti uvedl, pokud stěžovatel svůj návrh odůvodnil pouze obecně a nekonkretizoval újmu, která mu údajně hrozí, není úkolem kasačního soudu, aby tyto důvody za stěžovatele vyhledával (usnesení NSS ze dne 2. 9. 2013, č. j. 5 As 61/2013-38, bod 8).

[11] Z výše uvedených důvodů NSS kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Tímto rozhodnutím nepředjímá rozhodnutí o věci samé (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[12] Jelikož je stěžovatel osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], nepodléhá jeho návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti poplatkové povinnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu

